Dan Diaconu: Micul secret al „Marelui Reset”(1)

Dacă vrem să înțelegem ce anume se petrece cu noi trebuie să pornim de la bază. Cei care sunt cititori mai vechi de-ai mei știu bine că noțiunea de „mare reset” am folosit-o pentru prima dată în timpul crizei din 2008. Nu, asta nu înseamnă nici că nulitatea de Klaus Schwab s-ar fi inspirat de la mine, nici că eu aș fi vreun consilier de-al său și nici că aș fi spart de timpuriu bazele de cunoștințe ale Forumului de la Davos. Sub nicio formă. De altfel, dacă e să fim corecți, „marele reset” ca termen a apărut pentru marele public prin 2010 sub forma titlului unei cărți de-a profesorului de la Universitatea din Toronto, Richard Florida(„*The Great Reset – How new ways of living and working drive post-crash prosperity*”). Cum de-am fost eu atât de „inspirat”?

Cu siguranță n-am fost singurul, doar că am spus-o în gura mare. De fapt ce anume m-a determinat să fac asta? Realitatea! Pentru analiza economică utilizez un model propriu pe care, în ultima perioadă l-am extins și pentru analiza societății. Cu toate că unii mă înjură considerându-mă că joc de-o parte sau de alta, că sunt idiot util sau mai știu eu ce altceva, în realitate cam tot ceea ce iese pe canalele mele de comunicație este strict rezultatul analizei modelului amintit. Și totuși ce s-a întâmplat atunci astfel încât am folosit în premieră noțiunea de „mare reset”?

Criza din 2008 a fost una sistemică, amenințând dărâmarea întregii cosmelii financiare a lumii. În termeni

Centrale nu erau atât de integrate astfel încât picajul unei(sau unor) bănci majore nu avea capacitatea de de distrugere pe care o are actualul sistem integrat. Un picaj al FED-ului în 2008 ar fi însemnat o oprire bruscă și catastrofală a economiei mondiale. Așadar era un eveniment de neacceptat pentru nimeni.

De partea cealaltă, se observa limpede că sistemul nu mai era unul funcțional, alunecând din ce în ce mai clar spre „modelul Mugabe". Aici, adepții „Mecanicii Financiare" îmi vor spune că bat câmpii, însă în apărarea opiniei mele e nevoie doar să privești pe fereastră. De fapt, marele secret al actualului sistem financiar este că el nu poate fi unul permanent, deteriorându-se de la zi la alta, încă de când a fost pus în practică. Doar că stăpânii săi l-au marketat ca „sistem ultim" ceea ce reprezintă **minciuna fondatoare** a sa. Evenimentul epocal al sistemului actual a fost Șocul Nixon, momentul în care orice om putea vedea cu ochiul liber că banul e o minciună, că sistemul creionat la Bretton Woods e unul fals. În 2008 a fost lovitura de baros, cea care anunța limpede că „nu se mai poate așa". Doar că minciuna s-a propagat în continuare, la cote din ce în ce mai abracadabrante. De ce? Pentru că omul nu e capabil să perceapă o minciună atât de mare. Poți să-i spui unui om că X sau Y sunt ticăloși, dar nu poți să-i spui că toți din jurul lui sunt ticăloși deoarece nu te va crede. Iată capcana dictatorului: cu toate că în ultimele sale zile e înconjurat numai de uzurpatori, nu-și va crede slujitorul cinstit care-l avertizează. *Iluminarea* îi vine doar atunci când e prea târziu și nu-i mai rămâne decât să strige în van „*Și tu, Brutus?*".

Actualul sistem financiar fix în asta a transformat lumea: fiecare om în parte e înconjurat de ticăloși gata să-l elimine pentru a-și împărți ceea ce ar avea de câștigat. Culmea, chiar și atunci când cineva nu are în termeni reali absolut nimic de câștigat, tot se consideră câștigat deoarece a mai dispărut un „concurent". Poate părea dur ceea ce vă spun, dar este purul adevăr. Fata care vinde covrigi și-ți zâmbește fals o face pentru că știe că așa te atrage în capcana ei din care-i rezultă o mizerie de bani, dealerul de mașini care-ți spune povești interminabile făcându-te să crezi că, de fapt îți cumperi locul în rai, de asemenea se uită la ceea ce-i iese s.a.m.d. Toți prietenii tăi(sau hai să spunem marea lor majoritate) sunt de fapt uzurpatori, gata oricând să-ți înfigă cuțitul pe la spate. Rudele – cu excepția părinților – la fel. Ei bine, nu vei crede asta niciodată pentru că, pur și simplu, instinctul de supraviețuire nu te lasă să crezi așa ceva. Motivul e de-a dreptul banal: dacă într-adevăr treburile stau așa, ce capacitate ai tu să rezisti întregii societăți? Zero! Iată de ce, același instinct pervers îți va arăta drumul acceptării: devino și tu parte a societății, transformă-te într-un uzurpator al celorlalți, într-un lup îmbrăcat în blană de oaie și astfel îți câștigi tot ce vrei: prieteni, bani, distracții și toate iluziile lumii. Cu alte cuvinte, acceptă minciuna și aceasta „îți va face cuib".

Totuși, lumea reală și matematica sunt neiertătoare. În ciuda sulemenirii minciunii, aceasta tot minciună rămâne și tot picioare scurte are. Caritasul, iluzia exprimată hazliu în sintagma că „o bagi odată și o scoți de opt ori", până la urmă s-a prăbușit, ca orice schemă Ponzi. Sistemul monetar actual e o schemă Ponzi, deci este unul cu „termen de expirare", nici pe departe „ultim", „suprem" sau cum i s-o spune.

Iată de ce noțiunea de „mare reset" – în înțelegerea actuală a sistemului financiar – este una cât se poate de logică. Ceea ce s-a întâmplat în 2008 ar fi trebuit să-i atragă atenția oricărui om normal că situația e pe ducă și că s-a cam strigat „Stop Joc". „*Însă, iată că nu ai avut dreptate!*" – vor exclama unii cu aplomb. Dolarul încă funcționează, EURO nu s-a prăbușit, iar lumea se învârte. Hmm, serios? Am spus-o încă de pe atunci că va fi

joc. Sunt, desigur, marii profitori de la vârf, dar urmează întreaga masă a oamenilor. Fiecare dintre noi, cu toate că n-o vom recunoaște niciodată, suntem profitori ai sistemului. Și, cu cât te strecori mai sus în intestinele sale, cu atât profitul pe care-l ai de pe spatele său e mai mare. Desigur, sunt doar două trepte: cei de sus care manipulează sistemul și cei de jos care sunt prinși în acest joc absurd al „profitării de sistem". De ce-i spun joc absurd? Pentru că esența sistemului nu e profitul de pe urma sa, ci **factorul de putere** pe care-l instituie.

Cu toate că profiți de sistem, crezându-te inteligent, de fapt ceea ce faci este a te afunda din ce în ce mai mult, a te coborî de bunăvoie în ocnă. Mirajul pe care-l sădește sistemul este unul atât de puternic încât te face să vezi altceva. De ce oare toată lumea îl ponegrea pe Saddam, cu toate că acuzele la adresa sa s-au dovedit a fi fost false? Deoarece toți considerau că din cadavrul lui Saddam „va fi ceva de profitat". De ce acum, în ciuda genocidului din Gaza, frații celor care-s martirizați acolo tac? Pentru că se gândesc la cum vor profita de situația asta. Mecanismul e atât de simplu și atât de pervers. Pe de-o parte, pentru a-și atinge obiectivele stăpânii creează false probleme, sugerându-le oamenilor false profituri.

Omul, de partea cealaltă, se află într-o poziție paradoxală: pe de o parte trăiește din ce în ce mai atomizat deoarece știe că el este un lup gata să-și devoreze aproapele pentru un anumit „profit", iar de cealaltă parte e tributar falsei comunități, „haitei", iar „vocea haitei" este de fapt interesul stăpânilor transmis prin milioanele de canale pe care le dețin ca efect al legării acestora de sistem.

O să mă opresc pe moment aici, promițându-vă că mâine o să continuăm investigarea a ceea ce înseamnă „marele reset" și, de asemenea, a jocului pe care-l va face propria noastră lașitate în tot acest context.

Autor: Dan Diaconu

Sursa: https://trenduri.blogspot.com/2023/12/micul-secret-al-marelui-reset1.html

Despre autor

editor